

но ще убие апетита на своите другари, които знаят намеренията му и съ които, въ минути на самохвалство, те е изложилъ съ оная роза.

Захарина. Но то е подло!

Лена. Такъвъ е ума и егоизъма на Донъ Жуана.

Захарина. Какъ попаднахъ въ тая примка!

Лена. Трѣбваше да ми кажешъ по рано.

Захарина. Но гдета зная! Азъ мислѣхъ, че само тѣй.... флиртъ.

Лена. Азъ изпаднахъ веднѣжъ и до като се отърва....

Захарина. Отърва се!

Лена. Но само азъ знамъ съ какви жертви.

Мълчание.

Захарина. А — а! То било... То било безподобна прилика!... И тѣй, твоя съветъ?

Лена. Утре ще се срещните дома... А следъ това ще видимъ. И азъ ще се намѣся, та дано го отбиемъ отъ неговата безрасждность.

Мълчание.

Захарина (*Отправя блуждаещъ погледъ къмъ Лена; иска да ѝ каже нѣщо, ала оборва глава*).

Лена, (*Погледва съчувствено Захарина, но замълчава*).

Дълго мълчание.